

Mbl, 22/11.91

Norge på ville veier

Det er en velkjent påstand fra dem som mener å ha greie på det, at en ikke kan få et bedre menneske av en forbryter ved å straffe han, og kanskje er det noe i det? Men hvorfor tror de samme forstå-seg-påerne da at nasjonalisme og rasisme kan bekjempes med fy-rop, kjepper og råne egg?

Under og etter krigen ble alle som kjempet for å befri Norge fra tysk herredømme, sett på og behandlet som helter. I dag kalles de som kjemper for Norge for rasister og nazister. For de fleste som i dagens Norge betegnes som rasister, ble det av frykt for at en stor innvandring til Norge, at mennesker med en helt annen kultur, skulle ødelegge eller utvanne det særegne ved Norge som de satte så høyt, og at disse fremmede så og si skulle oversvømme Norge og med tiden gjøre nordmenn til en minoritet i sitt eget land. Når de så begynte å gi uttrykk for denne frykten, ble de møtt med beskyldninger som rasister og nazister. Og etter hvert utviklet det seg en frustrasjon og bitterhet som gikk over til hat. Ikke mot myndighetene som overså dem og demonstran-

tene som nektet dem å være beklagelige. Nei, hatet gikk ut over dem som var i mindretall og svakest, dem det var mulig å ramme, innvandrene.

Selvsagt finnes det såkalte onde mennesker og rasister i ordets rette betydning. De som finner glede i å torturere og lemleste mennesker og dyr; må vel være det en kan kalle onde mennesker, som f.eks. Hitler. Men selv den verste voldsforbryter har jo krav på respekt, forståelse og menneskeverdig behandling. Og det blir satset på å finne årsaken til at vedkommende er blitt den han er. I et TV-program for noen år siden, ble det nevnt at Hitlers far var jøde, og at han hadde mishandlet Adolf på alle måter da han var barn. Rart at ikke en eller annen forstå-seg-påer har funnet ut at dette kunne være en formildende omstendighet for de grusomheter han har på samvittigheten.

Det er vanvidd å tro at rasismen kan drives bort bare man roper og skriker høyt nok og kaster tilstrekkelig mange råne egg på «rasistene». Dette vil bare gi den bedre grobunn, og bl. a. Blitz må ta en stor del av ansva-

ret for den voksende rasismen. De fleste normale mennesker ser på Blitz som en pøbelgjeng av ekstremister og kommunister hvis hovedinteresse er å være imot det vanlig mennesker er for. Og jeg er overbevist om at mange som aldri ville drømme om å sympatisere med Arne Myrdal, gjorde det av pur forbannelse, nettopp fordi de følte seg provosert av Blitz-gjengen. Det er også svært provoserende å sette rasis- og nazistmerket på alle som er skeptiske til fremmede kulturer.

Jeg kan f.eks. ikke høre noe vakkert i klassisk musikk eller se noe vakkert i Munchs malerier. Men ikke hater jeg den klassiske musikken eller Munchs malerier; og ikke ville jeg drømme om å karakterisere den klassiske musikken eller Munchs malerier som mindreverdige i forhold til de maleriene og den musikken jeg foretrekker. På samme måte mener jeg folk må få lov til å foretrekke den kulturen og den rasen de vil uten å få rasiststempelen på seg. Ja selv uttrykket «fargerikt fellesskap» virker provoserende på dem som føler at de

skal tvinges til å lovprise fremmed kultur og mennesker.

Da det for en tid tilbake ble kjent at 30-40% av de innsatte i norske fengsler var innvandrere, og at 80% av disse satt inne for narkotikasmugling, var det mange nordmenn som reagerte, og det burde og skulle de gjøre. Men da var venstre-ekstremistene over dem med en gang og skrek opp om rasisme og nazisme. All denne kneblingen og provokasjonen som en viss kategori av befolkningen uhemmet får utøve over alle som ikke har samme oppfatning som dem er en utmerket grobunn for hat og ekte rasisme.

Den eneste måten å bekjempe «rasismen» på er å ta «rasistene» på alvor, gå inn for å forstå dem og oppriktig forsøke å se deres dilemma fra deres synsvinkel. Og, ikke minst, behandle dem som likeverdige mennesker. Først da kan en ha håp om å få bukt med den.

En må kunne stille spørsmålet om en som i utgangspunktet ikke hadde gjort

noe verre enn å være glad i sitt fedreland, er et dårligere menneske, og har mindre krav på respekt og forståelse, enn f.eks. en som har beriket seg selv ved å utlevere norske militære hemmeligheter til en fremmed makt. Kan det tenkes at rasismen skyldes frykt, feil- eller manglende informasjon, misforståelse eller rett og slett uvitenhet?

Vi skal og må hjelpe forfulgte mennesker. Men det må også sies høyt og tydelig at Norge ikke kan løse verdens sult- og overbefolkningsproblemer ved å åpne grensene. De som da ville komme hit er neppe de sultne og fattige, de ville ikke ha råd til å reise hit. Da er det mer nærliggende å anta at velstående og utpekulerte narkotikasmuglere først ville finne veien hit.

Det er å håpe at de som har makt og myndighet snart tar til vettet og gjør noe konstruktivt, før det utvikler seg til borgerkrig i Norge.

Gerd Bratli
Slitu

101039